

*b. Relațiile Țării Românești cu Regatul maghiar
și Principatul Transilvaniei*

Regatul maghiar și Imperiul otoman exercitau, de fapt, o cosuzeranitate stabilită prin tratatul de pace otomano-maghiar din 1451, reînnoit și în 1503 în care se stipula că “voievodul țării Valahiei... fiind inclus în această pace, va plăti haraciul și peșcheșurile...așa cum au făcut până acum; nu li se va pretinde nimic mai mult”¹⁵. Prin acest articol al tratatului, Ungaria vroia să-și păstreze poziția sa anterioară în raporturile cu Țara Românească.

Până în 1526 relațiile Țării Românești cu Ungaria s-au păstrat în parametrii de alianță și printr-un comerț tot mai intens cu Transilvania, iar ale domnului de suzeran-vasal pentru posesiunile românești de dincolo de Carpați. După 1526 și până în 1545 Țara Românească s-a orientat spre recunoașterea lui Ferdinand de Habsburg ca moștenitor al coroanei maghiare, stăpân virtual al ducatelor din Transilvania ale domnului muntean și s-a sperat într-un ajutor al acestuia împotriva Imperiului otoman. După 1545, Mircea Ciobanul, complet supus Porții, a intervenit de mai multe ori cu oști în Transilvania, pentru impunerea pe tron a candidatului sultanului, principele Ioan Sigismund, sub regența mamei sale, Isabela Zapolya. Relațiile cu Transilvania, ca și înainte, și după instaurarea pașalâcului de la Buda, au fost în primul rând de alianță, apoi, predominant economice, dar și loc de adăpost boierilor răzvrățiți și a pretendenților la tonul Țării Românești. Acolo și-au recrutat aceștia din urmă mercenarii și au primit ajutor financiar de la principe. Acolo au stat aproape 25 de ani unii dintre marii boieri și și-au însușit nu numai cultura ardelenească dar și sistemul guvernării nobiliare. Transilvania a fost un model de organizare politică pentru o parte a marii boierimi din Țara Românească după 1541. De fapt, după modelul transilvan s-a încercat restructurarea sistemului de guvernare a Țării Românești.

¹⁵ Tahsin Gemil, *op. cit.*, p. 36.